

„Viešpatie, tiek daug sielų toli nuo Tavęs!“

Matau Tavo Kryžių, mano Jėzau, ir džiaugiuosi Tavo malone, nes Tavo Golgotos atlygis mums buvo Šventoji Dvasia... Ir man save duodi kasdien, meiliai – beprotiškai! – Švenčiausiojoje Ostijoje... ir mane padarei Dievo vaiku, ir man davei savo Motiną. Man nepakanka padėkoti, vis šmėkšteli mintis: Viešpatie, Viešpatie, tiek daug sielų toli nuo Tavęs! Puoselėk savo gyvenime apaštalavimo geismą, kad žmonės Jį pažintų... ir mylėtų..., ir jaustųsi mylimi! (Kalvė, 27)

rugpjūčio 26 d.

Kokią pagarbą, kokią meilę, koki švelnumą turime jausti kiekvienai sielai suvokdami, kad Dievas ją myli kaip kažką sava! (Kalvė, 34)

Tariamą apaštalavimo bergždumo akivaizdoje tave puola nusiminimo bangos avangardas, kurį tavo tikėjimas tvirtai atmuša... – Bet supranti, jog tau reikia daugiau tikėjimo, nuolankaus, gyvo ir veiklaus.

Tu, kuris trokšti sielų išganymo, šauk kaip to sergančio, velnio apsėsto vaiko tėvas: „*Domine, adiuva incredulitatem meam!*“ – Viešpatie, padėk mano netikėjimui!

Neabejok: stebuklas pasikartos.
(Kalvė, 257)

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
lt-lt/dailytext/viespatie-tiek-daug-sielu-
toli-nuo-taves/](https://opusdei.org/lt-lt/dailytext/viespatie-tiek-daug-sielu-toli-nuo-taves/) (2026-04-11)